

AD SEXTAM.

Añā. Faciāmus hic * tria tabernācula; tibi unum, Móysi unum, et Eliā unum.

Capitulum. 1. *Thess. iv.*

HÆC est enim volūtas Dei, sanctificatio vestra: ut abstinence vos a fornicatione, ut sciat unusquisque vestrum vas suum possidere in sanctificatione, et honore.

℞. br. Scāpulis suis, * Obumbrabit tibi. Scāpulis. **℣.** Et sub pennis ejus sperabis. Obumbrabit. **Gloria Patri.** Scāpulis.

℣. Scuto circūmdabit te veritas ejus. **℞.** Non timēbis a timore nocturno.

AD NONAM.

Añā. Visionem quam vidistis, * nēmini dixeritis, donec a mortuis resurgat Filius hominis.

Capitulum. 1. *Thess. iv. b.*

NON enim vocavit nos Deus in immunditiam, sed in sanctificationem, in Christo Jesu Domino nostro.

℞. br. Scuto circūmdabit te, * Veritas ejus. Scuto. **℣.** Non timēbis a timore nocturno. Veritas. **Gloria Patri.** Scuto.

℣. Angelis suis Deus mandavit de te. **℞.** Ut

custodiant te in omnibus viis tuis.

AD VESPERAS.

Añā et Psalmi de Dominica. 147.

Capitul. Fratres, Rogāmus. ut supra. 213.

Hymnus. Audi, benigne. et **℣.** Angelis suis. 150.

Ad Magnif. Añā. Visionem quam vidistis, * nēmini dixeritis, donec a mortuis resurgat Filius hominis.

Deinde in Choro dicuntur Vesperæ Defunctorum.

FERIA SECUNDA.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectia j. **Cap. viij. c.**

IN illo tempore: Dixit Jesus turbis Judæorum: Ego vado, et quæretis me, et in peccato vestro moriemini. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Tract. xxxviiij. in Joann. post initium.

Ilocutus est Dominus Judæis, dicens: Ego vado. Christo enim Domino mors profectio fuit illo, unde venerat, et unde non discesserat. Ego, inquit, va-

do, et quæretis me; non desiderio, sed odio. Nam illum posteaquam abscēdit ab oculis hominum, inquisierunt et qui oderant, et qui amabant: illi persequendo, isti habere cupiendo. In Psalmis ait ipse Dominus per Prophetam: Periit fuga a me, et non est qui requirat animam meam. Et iterum ait alio loco in Psalmo: Confundantur et reverentur requirētes animam meam.

℞. Dum iret Jacob de Bersabée, et pergeret Haran, locutus est ei Dominus, dicens: * Terram, in qua dormis, tibi dabo, et semini tuo. **℣.** Edificavit ex lapidibus altare in honorem Domini, fundens oleum desuper: et benedixit eum Deus, dicens. — Terram.

Lectia ij.

Culpavit qui non requirerent: damnavit requirētes. Bonum est enim quærere animam Christi, sed quo modo eam quæsiērent discipuli: et malum est quærere animam Christi, sed quo modo eam Judæi quæsiērent: illi enim ut haberent, isti ut perderent.

Dénique istis, quia sic quærebant more malo, corde perverso, quid secutus adjunxit? Quæretis me; et, ne putētis, quia bene me quæretis, in peccato vestro moriemini. Hoc est Christum male quærere, in peccato suo mori: hoc est illum odisse, per quem possit solum salvus esse.

℞. Apparuit Deus Jacob, et benedixit eum, et dixit: Ego sum Deus Bethel, ubi unxisti lapidem, et votum vovisti mihi: * Crescere te faciam, et multiplicabo te. **℣.** Vere Dominus est in loco isto, et ego nesciebam. — Crescere.

Lectia iij.

CUM enim homines, quorum spes in Deo est, non debeant mala reddere nec pro malis; reddēbant isti mala pro bonis. Prænuntiavit ergo illis Dominus, dixitque sententiam præscius, quod in suo peccato morerentur. Deinde adjunxit: Quo ego vado, vos non potestis venire. Hoc et discipulis suis alio loco dixit: nec tamēis dixit, In peccato vestro moriemini. Quid autem dixit? quod et istis: Quo ego vado, vos non

potéstis venire. Non ábs-
tulit spem, sed prædixit
dilatiónem. Quando enim
hoc discipulis Dóminus
loquebátur, tunc non pó-
terant venire, quo ille ibat,
sed póstea ventúri erant :
isti autem nunquam, qui-
bus præsciis dixit, In pec-
cáto vestro moriémini.

℞. Det tibi Deus de rore
cæli et de pinguédine ter-
ræ abundantiam: sérviánt
tibi tribus et pópuli: * Esto
dóminus fratrum tuórum,
✠. Et incurvéntur ante te
filii matris tuæ. — Esto.
Glória Patri. Esto.

Ad Bened. Añã. Ego
princípium, * qui et loquor
vobis.

Oratio.

PRæsta quæsumus om-
nipotens Deus : ut fam-
ília tua, quæ se, affli-
géndó carnem, ab alimén-
tis ábstinet; sectándó ju-
stítiam, a culpa jejúnet.
Per Dóminum.

Hodie dic. Offic. Defunct.

Ad Magnif. Añã. Qui me
misit, * mecum est, et non
reliquit me solum : quia
quæ plácita sunt ei, fácio
semper.

Oratio.

AD esto supplicatióni-
bus nostris omnipo-
tens Deus : et quibus fidú-

ciam sperándæ pietátis
indúlges, consuétæ mise-
ricórdiæ tribue benignus
efféctum. Per Dóminum.

FERIA TERTIA.

Léctio sancti Evangélii
secúndum Matthæum.

Lectio j. Cap. xxiiij.

IN illo témpore : Locú-
tus est Jesus ad turbas,
et ad discipulos suos, di-
cens : Super cáthedram
Móysi sedérunt Scribæ et
Pharisæi. Omnia ergo
quæcúmque dixerint vo-
bis, serváte, et fácite : se-
cúndum ópera vero eórum
nolíte fácere. Et réliqua.

Homília sancti Hierónymi
Presbyteri.

Lib. 4. Comm. in cap. xxiiij.
Matthæi.

Quid mansuétius,
quid benignius Dó-
mino? Tentátur a
Pharisæis, confringúntur
insídiæ eórum, et secúndum
Psalmístam : Sagittæ
parvulórum factæ sunt
plagæ eórum : et nihiló-
minus propter sacerdotii
et nóminis dignitátem
hortátur pópulos, ut sub-
jiciántur eis, non ópera,
sed doctrínam conside-
rántes. Quod autem ait,
Super cáthedram Móysi
sedérunt Scribæ et Pha-

risæi : per cáthedram, do-
ctrínam legis osténdit.
Ergo et illud quod dicitur
in Psalmo : In cáthedra
pestiléntiæ non sedit : et,
Cáthedras vendéntium
colúmbas evértit : doctri-
nam debémus accipere.

℞. Dum exiret. 210.

Lectio ij.

ALligant enim ónera
grávia et importábili-
a, et impónunt in húme-
ros hóminum, dígitó au-
tem suo nolunt ea mové-
re. Hoc generaliter ad-
vérsus omnes magístros,
qui grávia jubent, et mi-
nóra non faciunt. Notán-
dum autem, quod et hú-
meri, et dígitus, et ónera,
et víncula quibus alligán-
tur ónera, spirituáliter
intelligénda sunt. Omnia
vero ópera sua faciunt, ut
videántur ab homínibus.
Quicúmque igitur ita facit
quódlibet, ut videátur ab
homínibus, Scriba et Pha-
risæus est.

℞. Si Dóminus. 210.

Lectio iij.

Dilatant enim phyla-
ctéria sua, et magni-
ficant fimbrias. Amant
quoque primos recúbitus
in cœnis, et primas cá-
thedras in synagógis, et
salutatiónes in foro, et

vocári ab homínibus
rabbi. Væ nobis miseris,
ad quos Pharisæórum
vítia transiérunt. Dómi-
nus cum dedisset man-
dáta legis per Móysen, ad
extrémum intulit : Ligá-
bis ea in manu tua, et
erunt immóta ante óculos
tuos. Et est sensus : Præ-
cépta mea sint in manu
tua, ut ópere compleán-
tur : sint ante óculos tuos,
ut die ac nocte meditéris
in eis. Hoc Pharisæi male
interpretántes, scribébant
in membránis decálogum
Móysi, id est, decem ver-
ba legis, complicántes ea
et ligántes in fronte, et
quasi corónam cápiti fa-
ciéntes ; ut semper ante
óculos moveréntur.

℞. Erit mihi. 211.

Ad Bened. Añã. Unus
est * enim magister ves-
ter, qui in cœlis est, Chri-
stus Dóminus.

Oratio.

Perfice, quæsumus Dó-
mine, benignus in
nobis observántiæ sanctæ
subsídium : ut quæ te au-
ctóre faciénda cognóvi-
mus, te operánte impleá-
mus. Per Dóminum.

Ad Magnif. Añã. Omnes
autem * vos fratres estis,
et patrem nolíte vocáre

vobis super terram : unus est enim Pater vester, qui in cœlis est : nec vocemini magistri, quia magister vester unus est Christus.

Oratio.

Propitiare Dómine supplicatióibus nostris, et animárum nostrárum medere languóribus : ut remissióne percépta, in tua semper benedictióne lætémur. Per Dóminum.

FERIA QUARTA.

Hodie dicuntur Psalmi Graduales.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio j. Cap. xx. b

In illo tempore : Ascendens Jesus Jerosólymam, assumpsit duodecim discipulos secreto, et ait illis : Ecce ascendimus Jerosólymam, et Fílius hóminis tradétur princípibus sacerdotum, et Scribis, et condemnábunt eum morte. Et réliqua.

Homilia sancti Ambrósii Episcopi.

Lib. 5. de fide, ad Grat. cap. ij. post initium.

Considerate, quæ mater filiórum Zebedæi cum filiis et pro filiis petat : mater est

útiq̄ue, cui pro filiórum honóre sollicitæ, immo-derátior quidem, sed tamen ignoscénda mensúra votórum est. Atque mater ætate longæva, stúdio religiósa, solatio destitúta, quæ tunc témporis, quando vel juvánda, vel alénda foret válidæ prolis auxilio, abesse sibi líberos patiebátur, et voluptati suæ mercédem sequéntium Christum prætulérat filiórum. Qui prima voce vocáti a Dómino (ut légitimus) relictis rétibz et patre secúti sunt eum.

℞. Dixit Angelus. 212.

Lectio ij.

HÆC igitur stúdio maternæ sedulitátis indulgéntior obsecrábat Salvatórem, dicens : Ut sédeant hi duo filii mei, unus ad dexteram tuam, et alter ad sinistram in regno tuo. Etsi error, pietátis tamen error est. Nesciunt enim materna víscera patiéntiam : etsi voti avára, tamen veniábilis cupiditas, quæ non pecuniæ est ávida, sed grátia. Nec inverecúnda petítio, quæ non sibi, sed líberis consulébat. Matrem considerate, matrem cogitate.

℞. Vidi Dóminum. 212.

Lectio iij.

Considerábat Christus matris dilectiónem quæ filiórum mercéde grandævam solabátur senéctam : et desidériis licet fessa maternis, carissimórum pignórum tolerábat abséntiam. Considerate étiam féminam, hoc est, sexum fragiliórem, quem Dóminus própria nondum confirmáverat passióne. Considerate, inquam, Hævæ illius primæ mulieris herédem, transúsa in omnes immoderátæ cupiditátis successióne labentem : quam Dóminus adhuc próprio ságuine non redémerat ; nondum inólitam afféctibus ómnium immódicti contra fas honóris appeténtiam suo Christus cruóre dilúerat. Hereditário igitur mulier delinquébat errore.

℞. Cum audisset. 212.

Ad Benedictus, Aña.

Ecce ascendimus * Jerosólymam : et filius hóminis tradétur ad crucifigéndum.

Oratio.

Populum tuum, quæsumus Dómine, propítius respice : et quos ab escis carnálibz præcipis abstinere, a nóxiis quoque

vítiis cessare concède. Per Dóminum.

Ad Magnif. Aña. Tradétur enim Géntibus * ad illudéndum, et flagellándum, et crucifigéndum.

Oratio.

Deus innocéntiæ restitutor et amátor, dirige ad te tuórum corda servórum : ut spíritus tui fervóre concépto, et in fide inveniántur stábiles, et in ópere eficáces. Per Dóminum.

FERIA QUINTA.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio j. Cap. xvj. e

In illo tempore : Dixit Jesus Pharisæis : Homo quidam erat dives, qui induebátur púrpura et bysso : et epulabátur quotidie splendide. Et réliqua.

Homilia sancti Gregórii Papæ.

Homilia xl. in Evangelia.

Quem, fratres carissimi, quem dives iste, qui induebátur púrpura et bysso, et epulabátur quotidie splendide, nisi Judáicum populum signat : qui cultum vitæ extérius hábuit, qui accéptæ legis delíciis ad

nitōrem usus est, non ad utilitatem? Quem vero Lázarus ulcéribus plenus, nisi Gentilem pópulum figuráliter exprimit? Qui dum convérsus ad Deum peccáta confitéri sua non erúbuit, huic vulnus in cute fuit. In cutis quippe vulnere virus a viscéribus tráhitur, et foras erúmpit.

℞. Tolle arma. 208.

Lectio ij.

Quid est ergo peccátōrum conféssio, nisi quaedam vulnērum rúptio? Quia peccáti virus salúbriter aperitur in conféssione, quod pestífere latébat in mente. Vulnēra etenim cutis in superficiem trahunt humórem putrédinis. Et confitēdo peccáta, quid áliud ágimus, nisi malum, quod in nobis latébat, aperimus? Sed Lázarus vulnerátus cupiébat saturári de micis, quæ cadébant de mensa dívitis, et nemo illi dabat: quia Gentílium quemque ad cognitiōnem legis admíttēre supérbus ille pópulus despiciébat.

℞. Ecce odor. 209.

Lectio iij.

Qui dum doctrinam legis non ad caritatem hábuit, sed ad elatiōnem,

quasi de accéptis ópibus túmuit: et quia ei verba defluébant de sciētia, quasi micæ cadébant de mensa. At contra, jacētis páuperis vulnēra lingēbant canes. Nonnúnquam solent in sacro elóquio, per canes, prædicatóres intélligi. Canum etenim lingua, vulnus dum lingit, curat: quia et doctóres sancti, dum in conféssione peccáti nostri nos instruunt, quasi vulnus mentis per linguam tangunt.

℞. Det tibi Deus. 209.

Ad Bened. Añā. Fili, recordáre * quia recepisti bona in vita tua, et Lázarus similiter mala.

Oratio.

Præsta nobis, quæsumus Dómine, auxiliū grátie tuæ: ut jejúniis et oratiōibus conveniēter intēti, liberémur ab hóstibus mentis et cōporis. Per Dóminum nostrum.

Ad Magnif. Añā. Dives ille * guttam aquæ pétiit, qui micæ panis Lázaro negávit.

Oratio.

Adesto Dómine famulis tuis, et perpétuam benignitatem largire po-

scētibus: ut iis, qui te auctóre et gubernatóre gloriántur, et congregáta restáures, et restauráta cōserves. Per Dóminum.

FERIA SEXTA.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio j. Cap. xxj. d

In illo tempore: Dixit Jesus turbis Judæorum, et princípibus sacerdotum parabolam hanc: Homo erat paterfamilias, qui plantavit vineam, et sepem circumdedit ei. Et reliqua.

Homilia sancti Ambrósii Episcopi.

Lib. 9. in cap. xx. Luc.

Quæque varias significatiōnes de vineæ appellatiōne derivant: sed evidēter Isaías vineam Dómini Sábaoth, domum Israel esse memorávit. Hanc vineam quis álius, nisi Deus, cōdidit? Hic est ergo qui eam locávit colonis, et ipse pégre fuit: non quia ex loco ad locum profectus est Dóminus, qui ubique semper præsens est: sed quia est præsentior diligētibz, negligētibz abest. Multis tempóribz ábfuit, ne

præprópera videretur exáctio. Nam quo indulgēntior liberálitās, eo inexcusabiliōr pervicácia.

℞. Dum exiret. 210.

Lectio ij.

Unde bene secundum Matthæum habes, quia et sepem circumdedit: hoc est, divínæ custodiæ munitiōne vallávit, ne fáciē spiritálium pateret incúrsibus bestiárum. Et fodit in ea tórcular. Quómōdo intélligimus quid sit tórcular, nisi forte quia Psalmi pro torcularibus inscribuntur; eo quod in his mystéria Domínice passiónis, modo musti sancto fervēntis Spíritu, redundántius æstuáverint? Unde ébrii putabántur, quibus Spíritus sanctus inundábat. Ergo et hic fodit tórcular, in quod uvæ rationábilis fructus intérior spiritáli infusiōne deflúeret.

℞. Si Dóminus. 210.

Lectio iij.

Ædificávit turrim, vérticem scilicet legis attóllens: atque ita hanc vineam munitam, instrúctam, ornátam, locávit Judæis. Et tempore fructuum sérvulos misit. Bene tempus fructuum pósuit,

non provéntuum. Nullus enim fructus éxstitit Judæórum, nullus víneæ hujus provéntus, de qua Dóminus ait : Exspectávi ut fáceret uvas, fecit autem spinas. Itaque non lætitiæ vino, non spiritáli musto, sed cruénto Prophétárum sáanguine torculária redundárant.

℟. Erit mihi. 211.

Ad Bened. Añã. Malos male perdet, * et víneam suam locábit áliis agrícolis, qui reddant ei fructum tempóribus suis.

Oratio.

DA quæsumus omnípotens Deus : ut sacro nos purificánte jejúnio, sincéris méntibus ad sancta ventúra fácias pervenire. Per Dóminum.

Hodie dicuntur Psalmi Pœnitentiales.

Ad Magnif. Añã. Quæréntes eum tenere * timuérunt turbam, quia sicut Prophétam eum habébant.

Oratio.

DA quæsumus Dómine pópulo tuo salútem mentis et córporis : ut bonis opéribus inhæréndo, tuæ semper virtútis mereátur protectióne deféndi. Per Dóminum.

SABBATO.

Lectio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio j. Cap. xv. c

IN illo témpore : Dixit Jesus Pharisæis, et Scribis parábolam istam : Homo quidam hábuit duos fílios : et dixit adolescentior ex illis patri : Pater, da mihi portiõnem substántiæ, quæ me continet. Et réliqua.

Homília sancti Ambrósii Episcopi.

Lib. 8. Comm. in cap. xv.

Lucæ, post initium.

Ides, quod divínium patrimónium pèntibus datur.

Nec putes culpam patris, quod adolescentióri dedit. Nulla Dei regno infirma ætas : nec fides gravátur annis. Ipse certe se judicávit idóneum, qui popóscit. Atque útinam non recessisset a patre, impediméntum nescísset ætátis. Sed posteaquam domum pátriam derelinquens, pègre profectus est, cœpit egére. Mérito ergo prodégit patrimónium, qui recéssit ab Ecclésia.

℟. Pater, peccávi in cœlum, et coram te, jam non sum dignus vocári fílius

tuus : * Fac me sicut unum ex mercenáriis tuis. ℞. Quanti mercenárii in domo patris mei abúndant pánibus, ego autem hic fame péreo! surgam, et ibo ad patrem meum, et dicam ei. — Fac me.

Lectio ij.

Pègre profectus est in regiõnem longínquam. Quid longínquius, quam a se recédere; nec regiõnibus, sed móribus separári : stúdiis discretum esse, non terris; et quasi interfúso luxúriæ sæculáris æstu, divórtia habére sanctórum? Et enim qui se a Christo separat, exsul est pátriæ, civis est mundi. Sed nos non sumus ádvenæ atque peregrini, sed cives sumus sanctórum, et doméstici Dei. Qui enim eramus longe, facti sumus prope in sáanguine Christi. Non invidéamus de longínqua regiõne remeántibus : quia et nos fúimus in regiõne longínqua, sicut Isaiás docet. Sic enim habes : Qui sedébant in regiõne umbræ mortis, lux orta est illis. Régio ergo longínqua, umbra est mortis.

℟. Vidi Dóminum. 212.

Lectio iij.

NOS autem, quibus spíritus ante faciém Christus est Dóminus, in umbra vivimus Christi. Et ideo dicit Ecclésia : In umbra ejus concupívi, et sedi. Ille igitur vivéndo luxuriõse, consúmpsit ómnia ornámènta naturæ. Unde tu, qui accepísti imáginem Dei, qui habes similitúdinem ejus, noli eam irrationábili fœditáte consumere. Opus Dei es : noli ligno dicere, Pater meus es tu : ne accipias similitúdinem ligni, quia scriptum est : Similes illis fiant qui faciunt ea.

℟. Cum audisset. 212.

Ad Bened. Añã. Vadam ad patrem meum, * et dicam ei : Pater, fac me sicut unum ex mercenáriis tuis.

Oratio.

DA, quæsumus Dómine, nostris effectum jejúniis salutárem : ut castigatio carnis assumpta, ad nostrárum vegetatiõnem tránseat animárum. Per Dóminum.

AD VESPERAS.

Capítulum. Ephes. v.

Ratres, Estóte imitatóres Dei, sicut fílii caríssimi : et ambuláte in dilectióne,

sicut et Christus diléxit nos, et tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo in odorem suavitatis.

Hymnus. Audi, benigne. et **V.** Angelis suis. 183.

Ad Magnif. Añã. Dixit autem pater * ad servos suos: Cito proferte stolam primam, et induite illum, et date annulum in manu ejus, et calceamenta in pedibus ejus

Oratio.

Quæsumus omnipotens Deus, vota humilium respice: atque ad defensionem nostram, dexteram tuæ majestatis extende. Per Dóminum.

DOMINICA III.
IN QUADRAGESIMA.
AD MATUTINUM.

Invitatorium, Hymnus et reliqua usque ad Lektionen, ut in Psalterio. 2.

De libro Génesis.

Lectio j. Cap. xxxvij.
Moseph cum sedecim esset annorum, pascébat gregem cum fratribus suis adhuc puer: et erat cum filiis Balæ et Zephæ uxorum patris sui: accusavitque fratres suos apud patrem crimine péssimo.

Israel autem diligébat Joseph super omnes filios suos, eo quod in senectute genuisset eum: fecitque ei tunicam polymitam. Vidéntes autem fratres ejus quod a patre plus cunctis filiis amarétur, óderant eum, nec póterant ei quidquam pacífice loqui. Accidit quoque, ut visum sómniium reférret fratribus suis: quæ causa majóris ódii seminárium fuit. Dixitque ad eos: Audíte sómniium meum quod vidi: Putábam, nos ligáre manipulos in agro: et quasi consúrgere manipulum meum, et stare, vestrosque manipulos circumstantes adoráre manipulum meum. Respondérunt fratres ejus: Numquid rex noster eris? aut subjiciémur ditioni tuæ? Hæc ergo causa somniórum atque sermónium, invidiæ et ódii fómitem ministrávit. Aliud quoque vidit sómniium, quod narans fratribus, ait: Vidi per sómniium, quasi solem, et lunam, et stellas undecim adoráre me. Quod cum patri suo et fratribus retulisset, increpávit eum pater suus et dixit: Quid sibi vult hoc sómniium

quod vidísti? num ego, et mater tua, et fratres tui adorávimus te super terram?

R. Vidéntes Joseph a longe, loquebántur mútuo fratres, dicéntes: Ecce somniátor venit: * Veníte, occidámus eum, et videámus si prosint illi sómnia sua. **V.** Cumque vidissent Joseph fratres sui, quod a patre cunctis fratribus plus amarétur, óderant eum, nec póterant ei quidquam pacífice loqui, unde et dicébant. — Veníte.

Lectio ij.

Invidébant ei igitur fratres sui: pater vero rem táctus considerábat. Cumque fratres illius in pascéndis grégibus patris moraréntur in Sichem, dixit ad eum Israel: Fratres tui pascunt oves in Sichimis: veni, mittam te ad eos. Quo respondente, Præsto sum, ait ei: Vade, et vide si cuncta próspéra sint erga fratres tuos, et pécora: et renúntia mihi quid agátur. Missus de valle Hebron, venit in Sichem: invenítque eum vir errántem in agro, et interrogávit quid quæret. At ille respóndit: Fratres meos quæro, índica

mihi ubi pascant greges. Dixítque ei vir: Recessérunt de loco isto: audi ví autem eos dicéntes: Eámus in Dóthain. Perrexít ergo Joseph post fratres suos, et invenít eos in Dóthain. Qui cum vidissent eum procul, ántequam accéderet ad eos, cogitavérunt illum occidere: et mútuo loquebántur: Ecce somniátor venit: veníte, occidámus eum, et mittámus in cistérnam véterem: dicémusque: Fera péssima devorávit eum: et tunc apparébit quid illi prosint sómnia sua.

R. Dixit Judas fratribus suis: Ecce Ismahelítæ transeunt: veníte, venundétur, et manus nostræ non polluantur: * Caro enim et frater noster est. **V.** Quid enim prodest, si occiderimus fratrem nostrum, et celavérimus sanguinem ipsius? mélius est ut venundétur. — Caro.

Lectio iij.

Audiens autem hoc Ruben, nitebátur liberáre eum de manibus eórum, et dicebat: Non interficiátis ánimam ejus: sed projícite eum in cisternam hanc, quæ est in so-

litúdine, manúsque vestras serváte innóxias : hoc autem dicébat, volens eripere eum de máribus eórum, et réddere patri suo. Conféstim ígitur ut pervénit ad fratres suos, nudavérunt eum túnica talári et polymíta: miserúntque eum in cistérnam véterem, quæ non habébat aquam. Et sedéntes ut coméderent panem, vidérunt Ismahelítas viatóres veníre de Gálaad, et camélos eórum portántes arómata, et resínam, et stacten in Ægyptum. Dixit ergo Judas frátribus suis : Quid nobis prodest, si occidérimus fratrem nostrum, et celavérimus sánguinem ipsius? Mélius est ut venumdétur Ismahelítis, et manus nostræ non polluéntur : frater enim et caro nostra est. Acquievérunt fratres sermónibus illius. Et prætereúntibus Madianitis negotiátóribus, extrahéntes eum de cistérna, vendidérunt eum Ismahelítis, vigínti argénteis : qui duxérunt eum in Ægyptum.

R. Extrahéntes Joseph delacu, vendidérunt Ismahelítis vigínti argénteis :
* Reversúsque Ruben ad

púteum, cum non invenisset eum, scidit vestiménta sua cum fletu, et dixit : * Puer non compáret, et ego quo ibo? **V.** At illi intíncta túnica Joseph in ságuine hædi, miserunt qui ferret eam ad patrem, et diceret : Vide, si túnica filii tui sit, an non. — Reversúsque. **Gloria Patri.** Puer.

In II. Nocturno.

Ex libro sancti Ambrósii Episcopi de sancto Joseph.

Lectio III. **Cap. j.**

S Anctórum vita ceteris norma vivéndi est. Ideoque digéstam plénius accépi-mus sériem Scripturárum; ut dum Abraham, Isaac, et Jacob, ceterósque justos legéndo cognóscimus, velut quemdam nobis innocéntiæ trámitem virtúte eórum reserátum imitántibus vestigiis persequámur. De quibus mihi cum frequens tractátus fúerit, hódie sancti Joseph história occúrrit : in quo cum plúrima fúerint génera virtútum, præcipue tamen insigne effúlsit castimóniæ. Justum est ígitur, ut cum in Abraham didicéritis ímpigram fidei devotiónem, in Isaac sincéram

mentis puritátem, in Jacob singulárem ánimi laborúmque patiéntiam : ex illa generalitáte virtútum in ipsas spécies disciplínarum intendátis ánimum.

R. Videns Jacob vestiménta Joseph, scidit vestiménta sua cum fletu, et dixit : * Fera péssima devorávit fílium meum Joseph. **V.** Tulérunt autem fratres ejus tunicam illius, mitténtes ad patrem : quam cum cognovisset pater, ait. — Fera.

Lectio II.

SIT ígitur nobis propó-situs sanctus Joseph tamquam spéculum castitátis. In ejus enim móribus, in ejus áctibus lucet pudicítia, et quidam splendet castimóniæ comes, nitor grátia. Unde étiam a paréntibus plus quam ceteri fílii diligebátur. Sed ea res invidiæ fuit : quod siléntio prætereúndum non fuit : hinc enim argumentum totíus históriæ processit : simul ut cognoscámus, perféctum virum non movéri ulciscéndo dolóris invidia, nec malórum repéndere vicem. Unde et David ait : Si reddidi retribuéntibus mihi mala.

R. Joseph dum intráret in terram Ægypti, linguam quam non nóverat, audivit : manus ejus in laboribus serviérunt : * Et lingua ejus inter príncipes loquebátur sapiéntiam. **V.** Humilia vérunt in com-pédibus pedes ejus : fer-rum pertránsiit ánimam ejus, donec veniret verbum ejus. — Et lingua.

Lectio III.

Quid autem esset, quod præferri Joseph mererétur ceteris, si aut lædéntes læsisset, aut diligéntes dilexisset? Hoc enim plerique faciunt. Sed illud mirábile, si díligas inimicum tuum : quod Salvátor docet. Jure ergo mirándus, qui hoc fecit ante Evangélium, ut læsus párceret, appetitus ignósce-ret, vénditus non ferret injúriam, sed grátiam pro contumélia sólveret : quod post Evangélium omnes didicimus, et serváre non póssumus. Discámus ergo et sanctorum invidiam, ut imitemur patiéntiam : et cognoscámus, illos non natúræ præstantióriis fuisse, sed observantióriis : nec vítia nescisse, sed emendasse. Quod si invidia étiam sanctos adússit,

quanto magis cavendum est, ne inflāmet peccatōres?

R. Memēto mei, dum bene tibi fuerit: * Ut suggeras Pharaōni, ut educat me de isto cárcere: * Quia furtim sublātus sum, et hic innocens in lacum missus sum. **V.** Tres enim adhuc dies sunt, post quos recordābitur Phārao ministērii tui, et restituet te in gradum pristinum: tunc memēto mei. — Ut suggeras. **Gloria Patri.** Quia.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio vij. Cap. xj. b

IN illo tempore : Erat Jesus eiciens dæmonium, et illud erat mutum. Et cum eiecisset dæmonium, locutus est mutus, et admiratæ sunt turbæ. Et reliqua.

Homilia venerabilis Bedæ Presbyteri. **Lib. 4. cap. xlvij. in cap. xj. Lucæ.**

Aemoniacus iste apud Matthæum non solum mutus, sed et cæcus fuisse narratur: curatusque dicitur a Dōmino, ita ut loqueretur, et vidēret. Tria ergo signa simul in uno hōmine perpetrata sunt: cæcus videt,

mutus loquitur, possessus a dæmone liberatur. Quod et tunc quidem carnaliter factum est, sed et quotidie complētur in conversiōne credentium: ut expulso primum dæmone, fidei lumen aspiciant; deinde ad laudes Dei tacētia prius ora laxentur. Quidam autem ex eis dixerunt: In Beelzebub princepe dæmoniorum ejicit dæmonia. Non hæc aliquid de turba, sed Pharisæi calumniabāntur et Scribæ, sicut alii Evangelistæ testantur.

R. Mērito hæc patimur, quia peccavimus in fratrem nostrum, vidētes angustias animæ ejus, dum deprecaretur nos, et non audivimus: * Idcirco venit super nos tribulatio. **V.** Dixit Ruben fratribus suis: Numquid non dixi vobis: Nolite peccare in puerum; et non audistis me? — Idcirco.

Lectio viij.

Turbis quippe, quæ minus eruditæ videbāntur, Dōmini semper facta mirantibus; illi contra, vel negare hæc, vel quæ negare nequiverant, sinistra interpretatiōne pervertere laborabant:

quasi non hæc divinitatis, sed immūdi spiritus opera fuissent. Et alii tentantes, signum de cælo quærebant ab eo. Vel in morem Eliæ ignem de sublimi venire cupiebant: vel in similitudinem Samuēlis tempore æstivo mugire tonitrua, coruscare fulgura, imbres ruerē: quasi non possent et illa calumniari, et dicere, ex occultis et variis aeris passionibus accidisse. At tu, qui calumniaris ea, quæ oculis vides, manu tenes, utilitate sentis; quid feceris de iis, quæ de cælo venerint? Utique respondebis, et magos in Ægypto multa signa fecisse de cælo.

R. Dixit Ruben fratribus suis: Numquid non dixi vobis, Nolite peccare in puerum, et non audistis me? * En sanguis ejus exquiritur. **V.** Mērito hæc patimur, quia peccavimus in fratrem nostrum, vidētes angustias animæ ejus, dum deprecaretur nos, et non audivimus. — En sanguis.

Lectio ix.

Ipse autem ut vidit cogitationes eorum, dixit eis: Omne regnum in

seipsum divisum desolabitur, et domus supra domum cadet. Non ad dicta, sed ad cogitata respondit: ut vel sic compellerentur credere potentiæ ejus, qui cordis videbat occulta. Si autem omne regnum in seipsum divisum desolatur: ergo Patris et Filii et Spiritus sancti regnum non est divisum; quod si ne ulla contradiciōne, non aliquo impulsu desolandum, sed æterna est stabilitate mansurum. Si autem sathanas in seipsum divisus est: quomodo stabit regnum ipsius, quia dicitis, in Beelzebub ejicere me dæmonia? Hoc dicens, ex ipsorum confessione volebat intelligi, quod in eum non credendo, in regno diaboli esse elegissent, quod utique adversum se divisum stare non posset.

R. Lamentabatur Jacob de duobus filiis suis: Heu me, dolens sum de Joseph perduto, et tristis nimis de Benjamin ducto pro alimoniis: * Precor cœlestem Regem, ut me dolentem nimium faciat eos cernere. **V.** Prosternens se Jacob vehementer cum lacrymis pronus in terram, et